

IV
ИЗ ПОЕЗИЈЕ
РАДОЊЕ ВЕШОВИЋА

НОЋНИ МАРШ

Сликару и борцу
Пиву Караматијевићу

Огњило метка
кресне о камен.
Потковица кундака
или копито.
Цијеђ жеђи-
у слуху
непостојећи жубори.

Иде шума
завезаних очију.
Назубљен талас
ужарен
пење се уз планину.

Врхови покажу
зубе.
Гладне.
И откотрљан камичак
може да ода.
Суварак боде упразно -
очним јабукама да се окити.
Жамори уз брдо
жедна вода.

На пропланку
мирис дувана.
Помрчао у лицу, плосан
мре у сну
гдје се ко затек'о.
Босотиња
с чукама сљубљена
корак плачан.

Носила јекну.
Камен проговори
на мукама.
И настави
- да корача.

Драгош седло, маја 1943.

КОНЦЕРТ НОЖЕВА У ГЛИНСКОЈ ЦРКВИ

Кољена су сама клонула
пресјечена извјесношћу ужаса.
Сваки тон је вриском бола
одлијегао цијелим бићем:
из каквих је дубина то шикнуло
руке те настављене у ножеве
очи - у очњаке, у сјекутиће?

Бијеле дирке брале су сваким замахом
по каранфил испод плећке
и око сисе. Црне су капале таму
по сукнима домаћим, булкама шарале биљце.
Ране су ћосаво зијевале на голом
као на суву рибе - док се вином не загрцну.
Усне су пуцале, суве од страве
мрзнуле се од језика ка срцу.

Видјевши у шта све могу вјеру
да нам преокрену, иконостас прекиде тајну вечеру.
Зар је ово мој хљеб и моје вино?
Исус отрча у село да пронађе
бритву кошњачу, да се што прије обрије.
Ријечи којима је изваљивао пањеве
Свети Јован врапцима измрви. Свети Аранђео
одбаци теразије и гласно заплака. Свети Ђорђе
преби копље и баци га: нека сконча вас свијет
у жвалама аждаје кад је такав!

Свеци окренуше лица зиду
да то не виде. Ноктима ископаше очи
мрморећи изињење некеме, ако га буде.
И како и шта да гледају послије тога?
Курјаци одбјегоше, у гору што дубље
што даље одатле, да не личе на људе.
Музика је слагала класје у снопове, у копе.
Оркански узвитлана, за уклон.
Оне који су се још чули
уз свијеће су дотукли.

Зора убриса уста чемерна
упреподобљена пође да сретне
јутро у пољу стидом руменим.
Пробуђено дијете јави се плачем
и замукну за волтом каменим.
Вјетар у звонику огласи дан.
Дан! Дан! Дан тај
никад више Боже дај
да не изрони
с нашега дна!

Иначе
не било нас!

(Записано на Дебисијеву музику)

ГАЈОВИЋКИ ПАРТИЗАН

Изненада, ту, код светог Германа Франачког,
над шољом кафе, "Код два врача", као дављенику сплав
јави се сламена стреја у Обљу; с храстовог прага
једна бакља женске сједине озари ми странствовање.
Најцрњи из ратних година мој дан усправи се -
кад си ме увоштеног увела за руку у кућу
без страха од моје болештине што нам разниза
бригаде, Митро Говедарице Ђурова!
Твој јечмени хљеб, незаборавни онај ручак
доброте (а ко га нема пуст до гроба!) с врата ми
скиде омчу туђине, што ми је све чешће ту дан.

Надошла, литице дрхте у тјеснацима, Неретва
помамна. Заборављена стража. Промрзла стабла
прикрадају се - тамни шињели усташки. Хук вода и брда
а вјетар јужан. Сњижење настрешнице планина
сламају се
у ријеку. Прошарица и ноћ. Пушке околу ђафкају
гладне меса. А ти ми о задушницама на гроб доносиш
вруће погаче, младога сира, дувана и ракије да твој
партизан ни тамо не гладује.

Онај јечмени хљеб, твој дом доброте, још ми враћа
прегнућа, Митро Говедарице Ђурова. Моја мајка
не би више жалила нада мном сагорјелим у
главатичевским
тлапњама. Не би ни она радосније кликнула моје име
онога дана, и благодарност Богу што ти је баш мене
на праг о Ускрсу послао. Моја мајка не би усрдније
износила на софру најљепша јела и, досипајући, срећна
пратила како се смирује моја глад с устима ужарене
кречане.

Ти залогаци, последије толико година, у туђини ме кријепе
ти исти залогаци, животе - вјечито криви друме.
Па пожељех да нас уморне и од зноја прозобле
нека Опомена, пробуди и врати.
И опет озари свјетлима обаљских прозора
пред зору, иза шуме.

Најљепши, онај мој дан, ту код светог Германа
Франачког
онај твој загрљај сабра ме и просу у ову пјесму, за тебе
старице, ко зна да ли још жива.
Кад год ме подлост, нашки ђавоља
угризе, ја онај хљеб, ја тебе на то мјесто привијам.
И тјешим се - није ово мој свијет. Моја је, још је моја
она добра Митра из Обља... Тифусар опет поче да
бунца
кајање - како толике године сметну с ума тај дуг
и не сврати више у дом твој.

Да чобанчад као онда устрчи
уз стрмени Нерештице
да јаве:
ето га, козјом стазом пење се
да вас још једном изљуби.
Мало горак од година
ал'срцем онај исти
ваш, гајовићки партизан.

Париз, маја 1960.
испред кафане "Код два врача"

СПАВАЧ

Далеко одбацио руке –
трепавице дубоко свео.
Као у хладу колибе
коју је сам блањао.
Као под гранама које је калемиио
као на ледини
коју је сам заливадио.

Лежао је налећке
спавач кисан –
квасио уста
кришкама неба.
Као да каже:
овако чврсто спавају
језера у долинама
овако мирују
облаци изнад жита.

Одмарао се
пружен као њива
када град оде -
са земљом најзад
сасвим присан.

Од крви ни трага.
Све је на њему говорило
- мртав, мртав
а ја мислио: сања.

Сву ноћ га видим
жури за нама.
А шуме ћуте –
нигдје партизана.
Стрављен
с брда на брдо корача
непознатим крајем.

Пружам му руке
из полусна
да га придржим
да истраје...

Сутјеска, маја 1943.

АКВАРЕЛ У ЗАВЈЕСИ

Снијежни акварел рањеника града
у завјеси прозора се гнијезди.
Зар сам још жив? И у њему сада:
на давно сањаној, непознатој звијезди.
У грлу ми пјесма, а ја за њу мали.

Пахуља тишина, чистија од газе.
Над Савом дрхте озебле гранчице.
Бродове, што миле и дубоко газе
и остављају дуге, сабљасте бразде –
дуго дозивају бијеле рјечне птице.

Најзад на палуби, зар спасен? Куд плови
град-број тај? - не питам. Јер сам под звијездом
његовом доведе добауљ'о. Па ме нестварно ови:
још не вјерујем да сам све то прегрез'о.
И може ли то пјесма да прослови?

Слика у завјеси лагано се топи. Модрикава
ноћи, гдје сад свој корак да учртам мјесто друга!
Да ме с гробовима свјежим кошава до зоре завијава.
Остатком да им надокнадим
кад се погибији довољно не наругах.
У грлу ми пјесма нараста и дави...

Па ипак опет су мисли лаке и од вјере хљебне –
и кад ме на улици прене палог друга име.
Крвљу опрољећени кораци ове зиме
одмичу жуборећи, све даље испред себе.
Како да те искажем, побједо? И чиме?

"Мин њет!" Окна разбита. Снијег кудрав.
Да ли ће ово икад да се замори, да се скутра?
Скраме се локве ледом - нечије несклопљене очи.
Загледане у то небо, у непојамно сјутра
до ког борац само у паду докрочи:
и зар да то земља ћутањем прогута?

Пахуљање снова, фасада, нада,
могао бих срцем да оживим и камен.
Ово је час кад су са нама сви пали –
на Теразијама у колу док снено пада
бијела њежност, ко рука друга на раме...
У грлу ми пјесма, а ја за њу мали.

ШТА ДА КАЖЕМ ТВОЈОЈ МАЈЦИ

Рајку Јолићу

Свила ми је око врата свео бршљан загрљаја
од чекања тебе - свео. То тебе грли твоја мајка.
Мене грли, а тебе љуби, грцајући што те нема.
Шта да јој кажем и гдје поглед да склоним?
Зар ме погибија за ово сачувала?
Твоја те мајка иште од мене, кори ме.
Требало је да јој се вратимо скупа
као оних вечери, бакрени од сунца
и уморни од Лима.

Како се стидим што сам жив.
Што жив свратих твојој стреји без тебе.
Послије толико година, ћутећи.
Као људи који се и тако добро разумију.
Оној истој жени што нам је, о ужини, некад
у ваган још топлог, недокисељеног млијека
дрбила хладан качамак, преостао од ручка.

Како боли што не могу да отечем у плач.
Као да сам те ја у смрт одвео.
Пружи ми отуд руке за спас
а узми, носи овај камен, живот мој.
Трећи у том загрљају, невидљив
нешто си друго скривао иза осмијеха.

Хтио си да ми кажеш: што се чудите
ако се дјевојка моја удала за претек, за онога
који се докотурао некако до датума слободе
и до ње, несрећне моје среће.
Ено је, сасвим обична, траје утроје
и тихо труне: можда би тако и да је моја...

Први пут се застиђех радости што сам жив.
Брзо прођоше давања. На јуриш се узима.
Како ти завидим што си им се
на вријеме с пута склонио.
И што те нећу видјети
никада међу њима.

(О све чешће ти завидим).
Што до тебе није допро страх од "својих"
од ове перјане свакидашњице
јалових кампања, орденованих забуна
бездушне пословности и диоба.
Што нијесам и ја био - најкраћи пут
ране према излазу.

Завидим ти што нећеш срести друга
по пушци и нади и надушак пити његову јадиковку:
толико година, а још честито нема крова над главом.

Ти не можеш више бити олован.
Од туђих клонућа, од туђих тјескоба без даха.
Нећеш никоме одговарати, јер си свима
заувијек одговорио. Нећеш слијегати раменима
нити ћеш, да би се смирио, замишљати понекад
да си још једном мртав. И да се много тога догађа
ван твог немоћног свједочења.

Како се стидим што сам жив.
Стидим се своје сакате среће кад год помислим:
добро ми је! или: боље жив мрав но мртав цар.
О како се љуто варају да су претекли
они који мисле да су се вратили!
Мислим: то је твоја срећа мени припала
као некоме твоја жена. Стидим се своје пјесме
пресјечем је у грлу кад се из самоће
понекад отме сама. Знам, ти нећеш никад
запјевати с митраљезом на рамену
кроз неки сутон у шљивику.

Скамењен у њеном загрљају
твојој мајци замуцкујем:

бољи су мртви но живи
јер су се борили.
Јер су застали тамо
гдје се сви морамо вратити.
Тамо гдје се с облацима друговало.
Пали су нетакнути
каљавим обичностима –
лицем ка ледини
погледом у даљине.

О шта себи, шта теби да кажем, мајко моја
мајко мог друга палог?

ЉУБАВ

Само тим гласом
с краја свијета дозвоћеш
грлицу
друга
изгубљеног пса.

Ливаде без вида.
Небо
без ноћног накита.

Узалуд неимариш
ако њом
не залијеш
камење.

НЕПОМЕНИК

Радовану Зоџовићу

Само што си их пријатељски упозорио
да припазе на ријечи са Москвом: "Не разговара се
са друговима тако! Е кад се ријеч с узде откине не знаш
у који ће те јарак збацити са својих сапи".
Чим си им то рекао, с тобом је било готово: у непоменике
у натамнике, у отпаднике, у издвојенике, у завјеренике
величанственог оног Мртвобркила кремаљског смјеста
су те гурнули. У кулу ћутања, у кулу људских костура и кондора
између зидова с електронским ушима, с Удбинином стражама
с Маријом Зелић у соби до твоје. Уз легитимисање свакога
ко скрене ка твојој улазу. На седамнаест година нијемости
пјесничке. Са свих библиотечких полица књиге
преко ноћи да ти нестану. Најближи твоји од тебе
главу да окрећу, струњени стравом од својих, стравом
што својту отуђи, а туђину посвоји. И братскијем Вешовијем
мукама голооточким опроваше да те врате на пут свој
на непут. С ланца све пањкаче твоје пустише да се
до промуклости на тебе изцавре. Да за њих не буде ниђе
пардона: ни код банке, ни за стан, ни на царини.
Све што су могли да смисле учинили су, и свиме што су учинили
само су ти клесали лик.

Тесаров миљениче све дотле, и ти стече свој Томе
на мору црњем од Овидијевога. Изгнан си из раја
дедињских вила и вртова - у сустанарство штрецаво
у Цвијићеву присојну. Па кад ти љетње сунце
мозак усвитли, чини ти се да си под стаклом мансарде - враћен
у Главњачу. Слушаш Вујковићева обећања: "Уништићу те
да те не такнем! Доста је да те са твојим кавернама ту оставим
још неку недељу!..." Али он ипак није могао
толико живот да ти очемера, како су то своји умјели.
Значи, вратила се Главњача!! Све је повратно!
Чему онда рађање, ако се ништа не помиче?
И Вујковић је враћен: својим бившим хапшеницима
министрима садашњим - полаже рачуне. Одаје оне које је био
"обавезао", а они се у међувремену високо винули...
Једначина се само заплиће, са све више непознатих, у круг.
Руко господња, какви ће то компјутери разријешити?

Оно што се још није разбистрило у нама, и ко зна да ли ће ти си знао на почетку: да су они толико собом опијени, кадри и то: јучерање своје непријатеље, и из гробља извађене, да усавезе! А у теби квари, ломи се све оно до јуче с њима доживљено, непролазно, велико. Како си их само осјетио. И прорекао! Тачношћу зупчаника времена у ријечи и чину. По строгој мјери антике о неминовној трагичности љепоте, што је цијена вајкадашња кретања свијета у истини, и савлађивања отпора и препрека у духу. Сваки стих твој, зато, нека се позлати и позлаћен усјече у мермер, стих-бич, којим си пузавост шибао нашу. Нека су јој модрице те, и "фаше", жиг пред цариницима вјечности: никад више иста странпутица да нас не скрене триком пређашњим. И за девет живота дуг си одужио само што си прстом указао на владавину лажи. Открио си непријатеља - посљедњега! Дволичење! С којим се још не види обрачун завршни, нити се игђе наслућује! И ко да ти позавиди на таквој видовитости: да ће цигло једна овца, одбјегла из тора Стаљиновога својим дугим блејањем у тор Запада да преваби и преведе толика стада Гаља и Бардока с Истока?

И ко ту сад може себи да каже
отишао сам непоражен?

Све што су знали да смисле, пробали су
и све што су учинили само су те потврђивали. Постигли су
немогуће; незамисливо: поновили су превару Исусова страдања
и у нашим жртвама. Да се и на нашем хљебу и вину
причесте Јуде ревносне и уфиштала поука: најтеже је
међу својима остати - свој. И да се без себе
без пунаога себе, нема чиме ни здравица подићи.
Зато је твоје ћутање за домовину губитак, и њихови говори
погибија истине у ријечи, у клици. И пепео - у очи:
да се што касније сагледа предаја Побједе
потписана давно и потајно! Гле, пресуда
теби изречена стиже твоје судије: у непомену срамотном
чекају суђења и пресуде...

Побиједио си, зар то не видиш?
Сви знају ко су Геновеве црвене
а ко клеветничка - тровачка издаја: не крију се копља у врећи!
Побиједили смо опет истом одробијаном и премлаћеном истином
а није уста да је покликом огласе, обзнане

ниђе руку да јој барјак прихвате и развију
и побију на вис од Сабора новог, весељенскога!
Побиједио си, зар не видиш: покајници ти
руци светачкој прилазе, сузним пољупцима
балаве. Књиге ти, у заточеништву зачете, објављују
готово рафално, али - за археологију...
Памти ли се ишта жалосније
од побједице - непоменице? Тек изронила из ила повјерљивих аката
и ухватила жудно први дах, а камење, о грлу јој везано
руком пређашњих целата, враћа је на дно.

И коме ако не теби да се каже
отишао си непоражен?

Сјајни негаторе својих негатора
како си их мајсторски начињао, распредао, мрвио!
Да ли ће ико то умјети да понови и настави?
Висином својом си их одређивао. И само пуштао -
низбрдица њихова да их растрчава
и дроби. Сам биљег коначности њихове
да их расточи и распе. Низ вјетрове и точила
сами да се стрмоглављују и сутурају
и сургунају у непут свој, у неум, у науум таме
у неживот. Куд су се сви њима слични
давно обестрагали!

Злочин превареног живота
планине узалудњих жртава
вапе пресуду праведну:
споменик да јесу
али споменик - за пљување
за запљувавања свечана.*
Свим будућим нашим опамећењима
ако до тога дође, некад!

* У Кини, веле, постоје и споменици издајницима које народ о празницима обилази само да би их још једном запљуноу.

ИНФАРКТНА ЛАКОЋА

(Ново зачеће Дијалектике наопаке)

Лако је њима да саборишу и зборују.
 Да скупштинаре, да паметаре, да вељозборују.
 Кад оно главно прескоче, само натукну
 све им је с ноге и с руке. Чим су ријеч очистили
 од брда и неравнина - од нас и од себе. И све опасно
 за казивање оставили избрзнима, да истина
 поново пљује зубе поломљене. Да Пилат
 пита и нашег Христа: истина, шта то бјеше?
 Чим су све битке предали без битке -
 све уз јубиларске гочеве и дипле, непријатеља
 и заклетву промијенили, за њих нема
 воде безбродне. Гле како су удесили "мицу-тракалицу"
 у ријечи: како год окренеш добијају.
 Има ли ишта што би им у индат ишло
 да то они не би знали да преосмисле и узаконе?

*Све шћо смо оийшћомили борбом и збрайшћомили -
 мржњом дивљом зайрочаше, гангренем душа.
 Пијани од брайшће крви, сунца не виде.
 Сљемена небеска йуцају, йоушћјају -
 руше нам се на сновиђења, на йјемена.*

О, кад би се на почетку знало све
 као што се на крају зна!

Лако је њима да се титрају ријечима и главама.
 Да самоуправљаче и сизају. Да несврстанишу
 балканују, јевропају. Да слободом тргују, да тржиштем
 слободаре - интересе боготворе. Лако им је
 кад су све међе и преграде стида и разуму срушили
 ошамутили све компасе. Непријатеље
 побратили, пријатељима се укивили.
 Обрнули наопако стране свијета и човјека.

*Шћо год је йодвиг надахнуо, укрупнио
 искасайшће, измрвише, разбацише -
 да се никада не сасћави и не сроди.
 Пошћорњи неба и земље лелујају се и нагину
 границом значења унишћеног у ријечи.*

Лако им је да демократишу, голооточки демократи
 кад су истини кичму пребили: трагови воде до пећине!
 И да либерају и лидерају, да плуралишу и дендају.
 Могу све што им се ћефне. Кад су и свице погасили -
 клонирали булке у бијело. И да бакљају по трговима
 видике да мрче и гараве згариштима.
 Гдје их опет, мортус пијани
 урликом и режањем хрватују, словенче, србују,
 бошњаче, косоваре. Косовом нашим сва Косова наша
 и свјетска да обезнана и излуде
 у лудилу да се поморимо.

*Што год је побједа снова њушком ушмељила
 њурила под кров, с крова су до шемеља обурвали -
 раскућили. Овлашност је њихова свемоћ несреће
 и ова њјесма инфарктно врлејна
 од свога њворца јача.*

Лако ли је њима да јубиларе, да се медаљају, орденају
 да се великане и повељају, да докторишу и магиструју.
 Да теоретишу и фројдаше, да стихују и прозаре
 кад су се наукама наругали, кад су све око себе
 сравнили и утабали.
 Од те голети мисао се леди -
 ледницима будућности. Е кад њих лакоћа
 загиликће и разобада у ријечи, ко да се усуди
 да их јаочне и у бразду сврне.
 Од те лакоће не види се ни прст пред оком
 у ријечи до Потоп без Ноја, до Смрти историје.
 И како на главном римском тргу опет живога жегу
 Ђорђана Бруна - због границе у ријечи -
 а ломачу потпаљују увијек исти
 "пријатељи истине" плашни, превртљиви...

*Све борбом стечено врашине губишницама
 иза враша њајацираних, са њридом вишеструким
 са њајном побједа наших. И синови њихови и шћери
 да нас 'алаком ћерају, заскачу и њрешичу
 све док их ѓрла служе и обућа.*

И ко да не подметне раме небесима испуштеним?
 Ко да их гледа такве - одроде, неоре, невиђбраве
 а да га ум ил' срце не изда! Е чега се год такоше
 све изјаловише, обогаљише, обљутавише. А име му
 оставе наше, на срамоту без лијека.

Е они само оплазају, згуле траву, почепркају
 кâ кокошке и оставе - коров заглаварени
 да се дичи. Док их слушаш што њуњају и дендају
 дође ти да им отмеш из тапаљица кљастих прут и ручице рала.
 Из петних жила и бубрега да сегнеш, све за њима, одбашницима
 да преореш, испретуцаш, влаком прођеш. Да се разманеш,
 и пустиш ријеч да ти уђе у бразду, у дебелицу до грдеља.
 У љепоту. Да свитне кâ нов раоник у свитање.

Земља да те расплећи умором
 ратарски слатким, кâ мила жена. Да ти сјајне ријеч
 кâ раоник у свитање.
 Док их узгред чупаш и слажећ поред бразде
 - спориш јалови, валутице и бубуље.

*Кад би се неџдје сѣучили
 са својим биоџрафијама рајним
 - које су давно превазишли и минули -
 ѣај разџвор свакако би ваљало зајисаѣи
 макар оно шѣо може да ѣрихваѣи ѣаѣир.*

Што је њима лакше
 ријечи је теже и човјеку и народу.
 Све је непоузданија земља под нама
 - мутна је и сама ријеч живот.
 Сљемена небеска пуцају и попуштају -
 руше нам се на тјемена, на сновиђења
 на све што помислиш и пожелиш.
 Земља у ријечи не држи се
 од мртвореких, празноустих сваштозбора.

Ја немам љепшега благослова за њих
 но да ми је, да ми је само једном
 себе да виде мојим очима
 мојим ушима да се чују и ускану
 кâ што су се мени усканули.

О кад би се на почетку знало све
 као што се ни на крају још не зна...

ДОБА ЖЕЉНО СЕБЕ

Дису

Ово је вријеме уморних морача.
Узалудно јагмише га себи.
Ово се вријеме од морања мрача:
чека да га боље морање разведри.

Ово је доба скотно убицама смисла
свих времена
смисла готово без порода.
Ово је тишина курјачких вилица
и овчјих сиса -
магла ублаћених вода.

Ово је вијек гатара, слутила
збуњених звијезда и чуда наказних.
Ово су покладе новог богумила
што осмјехнуто по живима гази.

Ово је доба што крати дисај
док по раскршћима просјачи своје лице.
Ово је доба - жељно себе
- очајем би Диса убило и сад.

Опасно.
Опасно - и за селице.

Београд, прољеће 1966.

ЗАКЛЕТВА МЛАДОСТИ

*Једном се њали
Једном се ѓаси -
њо Хераклију,
и иначе.*

Само један је живот
и ја нећу корачати плашљиво
као по жици. Раскрилићу снове
и снагу - широко, широко.
Колики су нам видици.

И проћи кроз дрвореде дана
сигурним кораком у бојноме реду.
Озарен, што сва кугла гори бунама
виоран од вјере у побједу.

И дани хтио бих да су нам велике оре
душа за ране мелем да буде.
Изгубљене туге да нам се разговоре
из клонулих да изгонимо студен.

Само један је живот.
Зато, плани што јаче.
Да те не би с друге стране дозив'о
кајањем позним. Самртним плачем.

И ако је судњи амен
дио мене да има земља ова
ја бих најбољи дио да остане
уграђен. Завјетован.

Само један је живот.
А за снове, за снове
вјекови се живота хоће.
Дани и ноћи због тога
немири су и туге.

Ја бих године да збијем у дане
да пуцају, да кипе од пуноће.
Да не чекају
да се не одгађају.
Да дугове не пребацују
на друге...

Само један је живот.
Зато нећу пузити
као по ивици ил' жици.
Смјелости даћу сновима и корацима
колико ме носе видици...

МРАВ

У бијегу од своје судбине, борче
 све дубље упадаш у туђу.

Велики пут твој жубори из твоје мајушне главе.
 Носи те, чврсто грли и враћа кад врлудаш.
 Са циновог стабла - са врх траве
 видиш: ни тамо - нема се куда.

По силаску, чека те крља, гомила нека.
 И кад оставиш за собом и то брдо, снаго чиста
 још си прениско; не видиш, мало даље шуми ријека
 вреба и она твој пут да му добаци да је ништав.

Чујеш ли, твој пут те зове, даљином препознаје
 све заљубљенији у тебе што је препрека више.
 Не гледај што ће нечија рожната пета, одједном,
 као маљем
 на њега да се стушти, и да те с путем збрише.

Одазови се. Он је у теби. И кад вид отупе беспућа
 чупај га из сваког страха, слути скривеног иза међе.
 Оглуви за тај глас, лажно умилан, шапутав -
 да је твој пут измишљен, и у тражењу већ пређен.

Сјети се путева кљастих, преброј толике срамне -
 путељке - јалове, поједене, што варакањем сјаје.
 И жури, дај се своме путу, све док можеш да
 храмљеш.

Знај, само твој пут, док те троши, зида те - из
 ничег саздаје...

Сјети се циља, гле, ноћ већ роји
 звјездани мравињак и воћку иза облака, жуту?
 Маштом те пратим, стигао си. Већ кличеш: Моји!
 Моји!

Свуда си дома, мраве, док си на своме путу...